

за мене алгебрически знаци. Той рѣшава „нѣщо“, (азъ бѣхъ рѣшила че алгебрата е прѣдметъ съвсѣмъ непотрѣбенъ въ живота и не я учихъ никакъ, докато сѣщия Сарафовъ съ една голѣма единица прѣдъ цѣлия класъ не ме накара да си събера „акъла“) което ученичкитѣ слѣдятъ съ внимание. Но ето става К-ва (кой би позналъ въ тая гиздава прѣстегната въ кръста, съ хубави деликатни черти, „момата“ съ елечето, що се мѣдрѣше прѣди 4 години при настаняването си въ пансиона!) и пита да ли е рѣшила правилно една задача. Ние знаемъ, задачата е вѣнъ отъ урока и веднага читѣ на всички свѣтватъ. Сарафовъ пише задачата и се започва съвмѣстната работа на учителъ съ ученикъ — да ти е драго да ги гледашъ! Знацитѣ се мѣркатъ, тебеширътъ се чуи подъ енергичния натискъ на ржката на учителя. К-ва, красива въ своята стойка и, като увѣренъ въ себе си човѣкъ, слѣди го и по нѣкога — о възторгъ! подсказва на учителя. Това е вѣтъ не сухо обыкновенно занятие, това е за насъ празникъ — турниръ. Ние се възхищаваме отъ мисълта, че имаме такава силна ученичка, обичаме и учителя, който съ своето съгласие да се състезава съ ученичката, припознава, че имаме, право да се гордѣмъ съ нея¹⁾.

Верѣдъ годината го смѣни Спасъ Вацовъ. Ето го съ мургавото лице, съ проницателни черни очи, които като че ли искатъ да видятъ нишката на мисълта ти, та да я хванатъ и поведатъ по своя воля. Обича да надниква повечко въ способноститѣ на всѣка ученичка. Той обича астрономията и идва въ сгодни за цѣлѣта вечери въ пансиона, събира ни около себе си, учи ни за съзвѣздіята и приказва сума хубави работи изъ областта на любимата си наука. Начинътъ на разправянето, звѣздитѣ, околната тишина, (ште сме сами въ двора на гимназията), всичко се слива въ единъ хубавъ споменъ . . .

Ето господинъ Михалаки Георгиевъ: късичекъ, дебеличекъ, съ своя шеговитъ тонъ, съ говоръ прѣщлненъ съ шопски изрази, които ни тѣй размиватъ! Той е добрякъ до нѣмай кѣдѣ и ние го обичаме, макаръ и да злоупотрѣбяваме съ неговата добрина. Кога урокътъ е мѣченъ, нашата соба (желѣзна), кой знае защо и въ най тихо врѣме пуши и горкия, вардейки читѣ си, не може да влѣзе въ частъ . . .

Ето и господинъ Дюстабановъ! Чудноватъ споменъ. Той си „знае хубаво урока“, думитѣ една слѣдъ друга като бисеръ се нишкатъ изъ равномѣрно отварянитѣ му малки уста и ние сѣкашъ сме замаяни отъ тая приятна еднозвучность, ние спимъ, читѣ ни на сила стоятъ отворени — това става буквално съ цѣлия класъ . . . Чудно! . . .

¹⁾ Прѣди шестъ години случайно срѣцнахъ тая К. Тя бѣ женена за подполковникъ. Запитахъ я между друго, какво стана съ нейната страсть къмъ аритметика и алгебра. Изеднажъ лицето ѝ се поизмени, читѣ сѣкашъ се увлажиха:

— Знаешъ, слѣдъ свадбата, първо врѣме ставахъ нощѣ и рѣсвахъ задачи . . . Не можахъ безъ това . . .